

Момиченцето радостно скокнало и посрѣщнало непознатата хубавица.

—Коя си ти? я запитало то.

—Азъ съмъ Горската царица. Денѣ се кжпя въ пѣнливитѣ извори, а нощѣ хвърча надъ гората и се надпѣвамъ съ славеитѣ . . . Азъ се грижа, щото на всички животинки въ моето горско царство да е добрѣ и приятно . . . Менѣ ми става много жално, ако нѣкое птиченце се разболи, ако видя нѣкое ранено зайче или сърненце . . . Азъ имъ измивамъ ранитѣ съ роса . . . Менѣ ми е мило и за тебе, изгубено дѣтенце . . .

Горската-царица милно хвана момиченцето за ржчицитѣ и го цѣлуна по зачервенитѣ бузички.

—На кладенчето ли ще ме заведешъ?—попита момиченцето.

—За тамъ, миличко; но то е доста далече.

Тръгнаха. Сѣкашъ хвъркаха, като тихъ лѣтенъ вѣтрецъ. Спрѣха се чакъ на друга една още по-хубава полянка, близо край една пѣнлива рѣчица.

—Тукъ е моето жилище, каза царицата. Ето и моята млѣчна козица. Азъ нищо друго не турямъ въ уста, освѣнъ млѣко. Заповѣдвамъ и ти да правишъ същото: ни гжби, ни ягоди, ни орѣхи, нищо . . ., освѣнъ млѣко! Азъ отивамъ да донеса отъ мойтѣ палати срѣбърното котленце, въ което ще издоимъ козичката . . .

Щомъ каза това, царицата се хвърли въ единъ пѣнливъ виръ, гдѣто водата се била събрала подъ буенъ водопадъ, що ехтѣлъ, и плискалъ голѣми водни струи и образувалъ буйни талази . . .

Момиченцето се много зарадвало на кротката ко-